

Gyümölcsoltó Boldogasszony

(március 25.)

Iz 7,10–14.8,10

Isten jele

Az Úr újra szólt Acházhoz. Azt mondta: „Kérj magadnak jelet az Úrtól, a te Istenedtől, akár az alvilág mélységeiből, akár felülről a magasból.” De Acház így válaszolt: „Nem kérek jelet, nem kísértem az Urat.” Erre a próféta azt mondta: „Halljátok hát, Dávid háza! Nem elég nektek, hogy próbára tesztitek az emberek türelmét, még az én Istenem türelmét is próbára tesztitek? Ezért az Úr maga ad nektek jelet: Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el.... Hiába szótök terveket: úgyis megghiúsul. Hasztalan hoztok határozatot: nem valósul meg. Mert velünk az Isten.

Acház (Kr. e. 752 k.–716) Júda társkirálya is volt. Uralkodása alatt az ősi kánaáni isteneket pártfogolta, a Jahve-kultusz helyett, fiát Moloch istennek áldozta, majd a viszonylagos politikai függetlenséget III. Tiglat-Pillészertől a Templom kincseinek áruba bocsátásával nyeri meg. Úgy véli ezzel elháríthatja a politikai veszélyt, de ennek ára a vallási függetlenség elvesztése lesz. Ezt a cselekedetét Izajás próféta erőteljesen bírálta. Az ő uralkodása alatt működött Mikeás próféta is.

A királyok és a próféták szemlélete alapvetően abban különbözött, hogy a királyok a politikai túlélésen gondolkodtak, míg a próféták a vallási közösséget akarták megmenteni a történeti konfliktusok közepette. Ennek egyik fő oka, hogy a politikai közösség a vallási közösségre épült Keleten, és Izrael sajátos monoteista hite miatt nem tudott kompromisszumot kötni az istenábrázolás és a társistenek kérdésében. Tehát vagy egy királyság túlélését favorizálták politikai és vallási kompromisszum által a királyok, – ez esetben radikálisan aláásták a vallási közösség életét –, vagy pedig a vallási közösség megőrzésén dolgoztak, de ez politikai függetlenség elvesztéséhez vezetett.

Acház sajátos esetet képvisel a fenti szövegben, nem hisz abban, hogy Isten megsegíti, és tovább élteti a Jahve-hitet favorizáló királyságát. Annak a politikai vezetőnek a típusa, aki pusztán a politikában hisz, és nem hisz semmilyen vallásban, a vallást csak propagandaeszköznek tekinti. Ilyen értelemben konfliktusa, szkepticismusa örök politikusi- vallási konfliktust hordoz. Nem véletlenül találták meg ezeket

a szövegeket a keresztény szerzők és értelmezték messianisztikus módon.

A laikus, ateista és pragmatikus politikai rendszer próbára teszi az Isten türelmét. Amikor mi, keresztények a politikai túlélésben és politikai pozíciószerezésben gondolkodunk, próbára tesszük Isten türelmét. Úgy véljük, ha intézményünket akármilyen szempontból támogatja egy politikai rendszer, akkor biztosítottuk a vallási közösség túlélését. Csakhogy a felépített templomokat nem egy politikai rendszer, hanem a benne imádkozó hívők tudják hatékonyan megőrizni. Amennyiben a politikai manőverezés elveszi a vallásos emberek lelkesedését, és elvtelen kompromisszumokra kényszerítve eltávolítja őket az Isten tiszteltétől, a templomok kiüresednek és a jogaiért küzdő vallási közösség meghódol a politikai nyomás előtt. Áház konfliktusában a próféták mellé kell állni, mint ahogyan a próféták és isteni küldöttek éltették Mária hitét. Ez a hit éltette az apostolokat és adott erőt a mártíroknak az őskeresztény korban. Vérük a kereszténység gabonája lett. Kérdés, hogy mi kívánunk-e ilyen jelet adni a társadalomnak, vagy Áházzal tartunk, és nem akarjuk, hogy Isten beavatkozzon az életünkbe.